

Jaungada nakts (40. vārsmā)

Viss ir apziņa. Arī Zemei kā minerālai būtnei ir sava apziņa, ar kuru tā raugās apkārtējā kosmosa noslēpumos un pārdomā norises zvaigžņotajā visumā. **„Un tā ir visai pacilājoša sajūta, ja mēs zinām, ka staigājot pa Zemi, nevis vienkārši ejam cauri gaisam, bet gan cauri Zemes domām.”**

Arī Zemes augu valstībai kopumā piemīt sava apziņa, kas gan ir šaurāka par tās minerālo apziņu, jo ir vairāk atkarīga no konkrētas teritorijas. Vasaras laikā tā ir sapņaina un ziemā modra. Parasti gada gaitā abas šīs apziņas plūsmas pastāv un darbojas atsevišķi, tikai reizi gadā tās savienojas, proti, ap gadu miju augu apziņa caurstrāvo Zemes minerālo apziņu un caur to arī tiek pie kosmiskās gudrības uztveres.

„Tad augu apziņa savienojas ar visas Zemes apziņu. Un, pateicoties tam, mūsu Zemes augu apziņa ap Silvestra nakti (no 31. decembra uz 1. janvāri) zina par zvaigžņu noslēpumiem, uzņem sevī zvaigžņu noslēpumus un pielieto tos, lai pavasarī atkal atraisītos atbilstoši šiem noslēpumiem un spētu ziedēt un nest augļus, jo tajā, kā augi veido lapas, ziedus un augļus, darbojas visi kosmosa noslēpumi. Tad, kad augi dzen lapas, atraisa ziedus un briedina augļus, tie nevar par to domāt. Tie var par to domāt tikai šajā laikā, kad augu pasaules apziņa ir savienojusies ar minerālās pasaules apziņu.”

No antroposofijas mēs zinām, ka arī cilvēka dzīvības organismam piemīt apziņa, kas noteiktā ziņā ir identiska augu apziņai, un tā ir sevišķi aktīva miega laikā. Tādēļ: **„Ja cilvēks var iejusties augu apziņā, tad šajā laikā viņš var sapnī pārdzīvot dažus kosmiskās gudrības noslēpumus, kas tad daudzveidīgos tēlos iziet cauri viņa sirdij.”** Varbūt tādējādi viņš var saklausīt vienu otru sava lielā likteņa noslēpumu un ļaut tiem noteikt savas turpmākās dzīves gaitas?

Katrā ziņā trīspadsmit dienas un divpadsmit naktis starp Svēto nakti un Zvaigznes dienu ir laiks, kad garīgais kosmos ar savu dievišķo dvasu visciešāk tuvojas Zemes pasaulei. Tas izpaužas gan laika apstākļos, gan cilvēku noskaņojumā, gan neparasti skaidrās domās, ja vien izdodas nepadoties ārīšķīgas rosības kārdinājumiem un radīt ārējo iesaīdu pārpilnības tuksnesī iekšēja klusuma un miera oāzi.

Citāti no Rūdolda Šteinera lekcijas „Jaungada apcerējumi” 1915. gada 31. decembrī.

Nach Rudolf Steiner, Neujahrsbetrachtungen, 31. Dezember 1915; aus GA 165.